

Благодаря ти, дѣто мога,
Прѣдъ жизнений прѣдѣлъ засталъ,
Въ народния възторгъ, тревога
И азъ да имамъ своя дялъ.

Сполай ти, че не ме повика
Въ ония тежки часове,
Когато въ сълзи, въ скръбъ велика
Народа български живѣ,

И прѣдъ скръбъта на мойтъ братя,
Що трауръ черенъ помрачи,
Да умра кат' мълвя проклятъ,
И съсь отворени очи.

Благодаря, че пакъ настала
Свещена радость и за менъ,
И мога лирата млъкнала
Да зема съ трепетъ вдъхновенъ,

И въ пѣсни си да заживѣя
Азъ пакъ съ народната душа—
Нали пѣвеца се съсь нея
До днесъ трептя, страда, диша?

Сполай, че родината млада
Видѣхъ съ безсмъртния вѣнецъ
Изпитахъ висшата услада,
Що би изпиталъ тукъ пѣвецъ;